

minus de originalitate a limbajului utilizat. Se mai pot spune încă multe lucruri interesante în pașii dansului din deceniile trecute — pare să afirme core-

graful german, parafrazînd o cunoscută maximă a lui Schönberg.

Luminița VARTOLOMEI

Teatrul itinerant „La Barraca“ (Spania)

Marele poet și dramaturg spaniol Federico Garcia Lorca a fost un om nu numai al scrisului, ci și al activității teatrale practice; el a condus cu energie, entuziasm și admirabile idei novatoare trupa „La Barraca“, înființată oficial în 1931 (primul spectacol, jucat în 1932), un teatru universitar itinerant, avînd misiunea

nobilă de a duce flacăra vie a artei spectacolului în cele mai depărtate localități spaniole, acolo unde nu mai fuseseră văzute de multă vreme luminile rampei. Moartea tragică a lui Federico Garcia Lorca, în 1936, a atras după sine și dispariția formației, rămasă doar în amintirea celor care au văzut-o cîndva; aceasta, pînă acum cîțiva ani, mai precis

Conferință de presă

In cadrul conferinței de presă organizate cu oameni de teatru, profesori la Institutul de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale“, critici, specialiști în literatură hispanică, membrii trupei „La Barraca“ au împărtășit din impresiile și experiența lor

artistică, realizîndu-se astfel un rodnic dialog cultural. În cursul discuțiilor cu oamenii de teatru români, cei doi regizori ai companiei „La Barraca“ au schișat un scurt istoric al trupei, al spectacolelor realizate pînă acum, au oferit date despre membrii trupei, despre proiectele lor.

Născută, prin program și repertoriu, ca o reacție la piesele burgheze care

se jucau în Spania în primele decenii ale secolului nostru, compania „La Barraca“ ilustrează astăzi, prin prezentarea pieselor inedite și mai puțin cunoscute ale lui Lorca, și profesiunea de credință a scriitorului: „teatrul cere ca personajele să apară pe scenă îmbrăcate în poezie, existînd totodată în carne și oase; ele trebuie să fie atît de umane, atît de tragice, legate de viață și de

în 1980, cînd doi actori, Alicia Hermida și Jaime Losada, au avut ideea de a o reduce la viață.

În linii mari, noua trupă itinerantă „La Barraca”, cu sediul la Aranjuez, și-a propus același scop ca și cea dintîi, străbătînd fără odihnă orașele, sate și cătune, jucînd — spre deosebire de marea sa predecesoare, care promovase numai autorii „veacului de aur” — în primul rînd lucrările lui Federico Garcia Lorca. Cel puțin acesta este programul fixat pentru patru ani, din 1982 și pînă în 1986, ca un omagiu adus celui ce a dat o nouă strălucire teatrului spaniol. A început modest, dar îndrăzneț, cu piesele scurte, cu cele încă necunoscute, cu lucrări mai puțin celebre, urmînd să atace marele repertoriu al lui Lorca de-acum încolo.

În cel dintîi turneu peste hotare, care a cuprins și țara noastră, „La Barraca” a prezentat versuri, cîntece și două piese într-un act, *El Maleficio de la Mariposa* (*Vraja fluturului*) și *Retablillo de Don Cristobal* (*Catapeteasma lui Don Cristobal*), diferite din punct de vedere atît tematic, cît și stilistic. *Vraja fluturului*, a cărei acțiune este plasată în lumea insectelor (la fel ca în piesa lui Karel Capek *Din viața insectelor*), este o dramă parabolică despre vis și idealuri, scrisă de Lorca cu ironie și durere, în 1921, și jucată tot atunci, fiind respinsă zgomotos și de public, și de critici; *Catapeteasma lui Don Cristobal*, lucrare de autentică maturitate (1931), a fost destinată teatrului de marionete, respectînd toate cerințele unei comedii de tip popular, cu dialog puțin, expresiv, cu mișcări și gesturi de automat și cu un colorit violent

și ostentativ.

Interpreții de la „La Barraca”, unde joacă, în afară de Alicia Hermida și Jaime Losada, mai cu seamă tineri, unii dintre ei studenți — teatrul fiind și o școală de actorie —, au urmărit ideile din cele două piese, dîndu-le viață cu fidelitate, naturalețe și sinceritate. Diferențele stilistice dintre lucrări s-au materializat și în spectacol în *Vraja fluturului* — prin ritmul lent și prin sugerarea, uneori chiar prin încercarea explicită de a reconstitui lumea ce mișună sub frunze, inclusiv fluturile ce moare citînd versuri și îndrăgostindu-se de stele, în timp ce *Catapeteasma lui Don Cristobal* a fost o explozie veselă de ironie mușcătoare și de ritm îndrăcîit, cu eroi purtînd peruci din lînă viu colorată și rochii de hîrtie creponată, așa cum cer convențiile unui adevărat teatru de păpuși.

Actorii de la „La Barraca” vor să fie în primul rînd o echipă, un colectiv unit ce dă viață piesei topindu-se parcă în eroii jucați, identificîndu-se cu ei: dincolo de dăruirea tuturor în slujba ideii de teatru popular, merit să răspîndească cultura spectacolului, de grija pentru expresivitatea plastică, se remarcă și cîțiva tineri talentați, cum sînt Ana Ramos și Ana Gracia, ce-i secondează cu brio pe cei doi directori, Alicia Hermida și Jaime Losada.

Decorul este simplu, format doar din cîteva elemente, ușor de deplasat, așa cum se cuvine unui teatru itinerant, accentul căzînd, după cum arătam, pe textele interpretate — opera lui Federico Garcia Lorca, slujită cu sinceră angajare.

Ileana BERLOGEA

prezent cu atîta forță, incît să-și poată revela tradițiile, să-și facă înțelese durerile, iar buzele lor să redea valoarea cuvintelor pline de pasiune și de silă”.

Referindu-se la arta teatrală a oaspeților spanioli, participanții la conferința de presă (Radu Beligan, Silvia Popovici, Horia Deleanu, Marina Popovici, Dărie Novăceanu) au re-

levat tocmai fluxul poetic care a răzbătut din montările prezentate la București.

Rugați să împărtășească impresii din turneu (inceput în Uniunea Sovietică și continuat în țara noastră — la Cîmpina, Buzău și Ploiești —, după spectacolul de la București trupa urmînd să pornească spre R.S.F. Iugoslavia), artiștii spanioli au remarcat condițiile optime, chiar extra-

ordinare sub raport material, în care se desfășoară teatrul în țările socialiste.

Turneul companiei teatrale itinerante „La Barraca” din Aranjuez a constituit pentru spectatorii români încă o dovadă a universalității limbajului teatral, purtînd pe scenele românești mesajul de pace și prietenie între popoare.

Marina SPATAS